

Dolgoletna krasilka črensovske cerkve umrla. V decembru je Vsemogočni poklical k sebi 60 letno pobožno ženo Katarino Kocet iz Trnja v Prekmurju, ki je deset let oskrbovala lepo črensovsko cerkev s cvetjem. Posebno lepe rože je rada nosila na Marijin oltar. Bog ji naj bo za njena dobra dela usmiljen plačnik ter njeni duši da večni pokoj!

Mati soboškega g. kateheta umrla. Ni še dolgo, ko smo v Lendavi položili k večnemu počitku mater soboškega g. kateheta Štefana Horvat, ki je dočakala lepo starost 75 let. Naj počiva v miru, a užaloščenemu sinu-duhovniku naše sožalje!

Zvest naročnik »Slov. gospodarja« umrl v Grižah v Savinjski dolini. Prvi dan letošnjega leta smo užaloščeni spremljali k večnemu počitku zvestega dolgoletnega naročnika »Slov. gospodarja« ter vnetega javnega delavca v naših vrstah posestnika Ivana Jurharja iz Zabukovca. Rajni je bil dober vinogradnik, sadjar, čebelar in hmeljar ter dober odbornik v vseh omenjenih strokovnih društvih. Svoje globoko versko prepričanje je vnesel v praktično življenje ter ostal vzoren fant do groba. Ne tujina, kjer je živel par let kot rudar, kakor tudi ne vihra svetovne vojne ga ni preusmerila na stranpota. Naše javno življenje je izgubilo z njim marijivega člana in odbornika, saj se je udeleževal v vseh naših prosvetnih in političnih društvih. Bil je tudi več let občinski odbornik. Kakor na videz trdi, je bil dobrega srca, saj je vselej sodeloval in pomagal, kjer je uvidel potrebo. Da smo ga visoko cenili, je bila dokaz velika množica ljudi, ki ga je spremljala na njegovi zadnji poti. V cerkvi se je od rajnika poslovil g. župnik Kosi, na grobu pa njegov nečak bogoslovec g. Jurhar. Naj počiva v miru! — Užaloščenim naše sožalje!

Eden najboljših hmeljarjev je umrl na Vranstnem. Takoj v začetku novega leta je nelzproсна smrt posegla v vrste naših najboljših mož ter si izbrala za svojo prvo žrtev med moškimi v tem letu dobrega krščanskega moža in družinskega očeta Miha Vraniča iz Prekope. Kako je bil rajni splošno priljubljen in obče spoštovan, je najlepše pokazal njegov pogreb, katerega so se udeležili njegovi številni sorodniki in prijatelji iz domače in sosedne župnije, ki so pretekli petek spremljali rajnika na njegovi zadnji zemeljski poti. Pokojni »gmajski Valente« — tako so ga klicali po domače — je bil izredno delaven mož. To si opazil takoj, kakor hitro si prestopil prag njegovega doma in si ogledal njegovo gospodarstvo, ki je povsod razodevalo svojega vzornega gospodarja. Svoje gospodarstvo je vedno izpopolnjeval in ga moderniziral. Bil je priznan kot eden najboljših hmeljarjev, ki je imel vsako leto najlepši pridelek, po katerem so kupci prejšnja leta zelo radi povpraševali. Rad je tudi pomagal in delal pri ustanovah gospodarskega in kulturnega značaja. Bil je pri ustanovitvi tukajšnje hranilnice in posejilnice ter do svoje smrti njen odbornik. Katoliško prosvetno društvo je izgubilo z njim velikega dobrotnika, ki je zelo veliko pomagal pri gradnji Slomškovskega prosvetnega doma. Prav tako so prekopski gasilci izgubili v njem dobrega podpornega člana, ki jim je pomagal pri zidavi gasilskega doma. Najhuje pa je seveda njegova smrt zadela njegovo dobro ženo in tri otroke. Naj

jih tolaži zavest, da bo dobri Bog bogato poplačal rajnemu Mihi njegova dobra dela, saj je bilo njegovo življenjsko geslo: Moli in delaj! — Naj počiva v miru, žalujočim pa naše sožalje!

Hudo rano je z dr. Koroščevo smrtjo vsekala nelzproсна bela žena vsej naši lepi domovini, je pa tudi v naši veliki župniji Šmarje pri Jelšah še ob zatonu starega leta zamahnila tako, da smo imeli za novo leto kar tri mrljice: v Šmarju gostilničarja Detičeka in nad 80 letno vdovo Wagner ter v Senovici preužitkarico Dečman. Malo pred temi pa je nanaglo umrl mali posestnik Jaka Krapovšek pod Sv. Rokom. Še eno uro pred smrtjo so ga videli na potu; ko pa je stopil v svoje hišico, mu je postalo slabo ter je umrl, preden so mu mogli podeliti sveto popotnico. Je pač posebno zadnja leta pretrpel veliko pomanjkanja in mu je menda zato prizanesla mučna bolezen. Vsem daj Bog večni pokoj!

Ogljene ščetke

dobavlja najhitreje

za vse vrste električnih strojev in aparatov
Domača tvrdka

RUDOLF PASPA
Zagreb, Koturaška 69

Dva gospodarja umrla v Rajhenburgu. Pred kratkim smo pokopali dva vrla kmečka gospodarja Jožefa Glas in Antona Klavžer, oba iz Stolovnika pri Rajhenburgu. Bila sta dobra gospodarja in priljubljena, kar je pokazal njun pogreb. Naj jima sveti večna luč — preostanim pa naše sožalje!

Dopisi

Meziška dolina

Libeliče. (Božična obdaritev otrok.) Na štefanovo je bila na ljudski šoli vsakoletna božičnica za obdaritev revnih otrok. Darovje je prejelo vseh 112 šoloobiskujočih otrok, v glavnem 17 parov čevljev, blago za zgornjo in spodnjo obleko ter izgotovljene komade oblačil. Obdaritev so izvedli krajevni šolski odbor, učiteljsvo in krajevni činitelj v lepi slogi. Da je naš kraj reven in neimovit, izkazuje dejstvo, da je vrgla domača zbirka kljub najboljši volji v denarju le 558 din, v naravi pa okoli 250 kg poljskih pridelkov v vrednosti 797 din, torej skupno 1355 din, kar dokazuje, da smo ali res revni, ali pa smo vajeni samo jemati. Otrokom so pripomogli k izgubi zunanjih znakov revščine zlasti banska uprava z blagom v vrednosti 580 din, tekstilna tvornica Ornik in Mitrovič v Meži, katera je sama oblekla 10 dečkov in 11 deklic z zgornjo in spodnjo obleko in skupni vrednosti 3680 din, podružnica CMD v Mariboru z blagom in obutvijo v vrednosti 2860 din, Združenje trgovcev v Celju z blagom v vrednosti 2200 din, ter podružnica Slovenske straže v Mariboru z blagom in obutvijo v vrednosti 1840 din. Dravo-

KOLENDAR »SLOV. GOSPODARJA« — RAZPRODAN!

S tem odgovarjamo vsem tistim, ki ga sedaj naročajo ali katerih naročilo nismo mogli več izvršiti. Ponatisnili koledarja ne bomo.

Da je bil naš žepni koledar tako hitro razprodan, je dokaz, kako je priljubljen v krogu naših naročnikov. Ako Bog da, bomo prihodnje leto istega več pripravili in ga še zboljšali.

TISKARNA SV. CIRILA

Ptičja vojska. V Washingtonu so začeli s pravečo vojno proti kosom, ki so se tako razmnožili, da so mestu skrajno nadležni, če že ne nevarni. Ko se je to razvedelo po Ameriki, so se takoj začeli po listih pojavljati glasovi o človeški nevhvalečnosti. Ko je 1. 1890. japonska gosonica začela uničevati vso zelenjavo in sploh rastlinstvo okoli Washingtona, je občinski odbor sklenil, da bodo pripeljali iz Evrope nekaj kosov. V dveh do treh letih je nekaj sto kosov očistilo Washington nevarnih in gnusnih gosenic. Pozneje pa so se kosovi množili in niso ostali samo po vrtovih in parkih, temveč so se naselili tudi po strehah na mestnih hišah. Vsi poskusi, prepoditi ptice na polja in v gozdove,

Januš Golec:

Hči mariborskega mestnega sodnika

Ljudska povest iz junaške dobe obrambe Maribora pred Turki leta 1532.

Ker je bil zaročenec v najlepših moških ter že preudarnih letih, je pretehtal poleg srčne strani bodoče ženitve nehoti tudi premoženjsko. Moral si je priznati: nebesa so ga za dolgoletni trud v obrambo domovine oblagodarila z najboljšim ženskim bitjem, ki bo prineslo v zakon poleg ljubezni tudi najtrdnjejši podpornik družinske sreče — premoženje za udobno skupno življenje.

Če je postal tast iz preprostega »landsknehta« in stotnika ugleden mestni sodnik in poveljnik, zakaj bi ne prevzel za njim iste časti ter odločilnega mesta on — šef generalnega štaba graničarske vojske!

Janezu se je smehljala srečo obetajoča prihodnost, katero je bilo treba samo utrgati kot zrelo zlato jabolko in začeti po odbitem turškem napadu novo, stalno ter mirno družinsko življenje.

Medtem ko se je predajal osrečeni Janez vživanju raja zaročenca, je na ves svet se hudujoči uskok Pero popival na smrt po tedaj že številnih mariborskih krémah, katere so slovele po zapeljivi vinski kapljici iz bližnjih

2 Peker, okolice Kamnice, Sv. Petra in Slovenskih goric. Iz robanjanja ter psokv v okajenem stanju se je dalo razbrati, da uskoka nekaj teži in da hoče to notranje obteženje odplaviti z vinom ter zabavljanjem nad prebridko usodo uskoškega graničarja.

Po dveh dneh je bilo treba zapustiti zlato nevesto in mariborske pivnice ter zaključiti poslanstvo z obiskom in pogledom tedaj v tabor spremenjene Ptujске gore.

Janez in Pero sta krenila na konjih iz Maribora preko dravskega mostu na ravno Dravsko polje, po katerem se je jezdilo kakor po mehki preprogi. Med ježo se je sprehajal zaročenec v mislih okrog izvoljenke, graničar pa je tuhtal, kako bi sunil tovariša iz sedla sreče.

Začel je hvaliti Kunigundo in namigavati, kako je škoda, da je padla zaroka ravno v čas, ko se obeta z vso sigurnostjo eden največjih turških vpadov. Bogznaj koliko tisoč in tisoč neverne druhal se bo razlilo po teh lepih krajih, kjer bodo v največji nevarnosti ljudje in naselja.

Z mogočnim, glasno poudarjenim vprašanjem je zvalil sojezdca iz ljubezenskih sanjarij in mu zaklical:

»Komu grozi pri mohamedanskih obiskih največje gorje?«

Ker ni odgovoril Janez, je pojasnjeval Pero lastno vprašanje z razlago:

»Nedolžnemu dekliskemu svetu! Eno ali oboje od

Sv. Jernej nad Muto. Velika nesreča se je zgodila pri nas pred novim letom. Kmet Mihael Stramec, p. d. Ižek, je dobil pri gašenju požara, ki ga je zanetil otrok, hude opekline na glavi in rokah. Prepeljali so ga v mariborsko bolnišnico. Njegov popolni brat Nikolaj Stramec, ki je pred par leti umrl, je bil znan fotograf v Ivniku ali Eibiswaldu. Bil je iskan fotograf ne le v ivniškem okraju, temveč je slovel tudi tostran meje na slovenski strani Kozjaka, ali kakor se ta del imenuje: na Radelju. Od njega je cela vrsta pokrajinskih slik, posebno slik cerkva na radeljskem ozemlju od Sv. Pankracija pa gori do Sopote in Sv. Urbana nad Pernicami.

Dravsko polje

St. Janž na Dravskem polju. Pretelkl teden so vprizorili tukajšnji pevci spevoigro »Graf in opat«. Igro je zrežiral g. pevovodja Davorin Colnarič, ki je preskrbel tudi lepo petje in s tem vrednost predstave močno dvignil. Vloga samostanskega opata je bila poverjena Slavku Colnariču. Vlogo grofa je igral Jakob Ekart. Ta dva in vsi ostali so prav častno rešili svoje vloge. Naše pevce bi radi še videli in bilo bi prav, če bi si znova zbrali kakšno delo!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. V nedeljo, dne 19. januarja, obhaja podružnica v Župečji vasi god svojega patrona sv. Antona. Romarji vabljeni! Isto nedeljo imajo naši fantje na Ptujski gori (štefanecov breg) smučarske tekme, v katerih se bodo pomerili za nagradnega »zmagovalca« — bronasti kip, ki bi ga vsak rad imel. Odhod je skupen ob pol treh. Vsem prijateljem beega smeha naš »Smuk« in na svidenje! — Veliko zanimanje vlada že sedaj za uprizoritev pretresljive Flinžgarjeve narodne igre »Naša krič« iz Napoleonovih časov, ki jo pripravljamo. Čez par nedelja bomo nastopili.

Trnlice na Dravskem polju. Predavanja, katerega je priredila tukajšnja kmečko nadaljevalna šola v nedeljo, se je udeležilo precejšnje število poslušalcev. Predaval nam je znani strokovnjak iz kmetijstva g. Zupanc iz Maribora, in sicer o splošnem napredku kmetijstva, o raznih boleznih pri živini pa g. živinozdravnik Skofič. Za 16. februar smo pa povabili g. prof. Šifartarja iz Maribora, da nam bo predaval o čim uspešnejšem pridelovanju krompirja, oziroma kako doseči čim večji pridelek, kako mu gnojiti in s čim, saj nam je glavni in še najbolj dobičkanosen pridelek. In za pospeševanje vsega tega so nam potrebna in prepotrebna taka predavanja, kajti samo na tej podlagi bomo zboljšali današnji težki položaj poljedelstva, ki je pri nas še na tako nizki stopnji.

Ptujška gora. Igra »Vrnitevs«, katero je Prosvetno društvo igralo na Novo leto in na praznik Sv. treh kraljev, je pod spretnim vodstvom poštvovalnega režiserja g. Ivota Traun odlično uspela. Vloge so bile dobro izpoljene. Glavno vlogo Jankota je za gledališko dovršenostjo igral g. režiser sam. Pa tudi drugi igralci so svoje vloge prav dobro rešili. Najboljši dokaz temu je, da je občinstvo obojekrat do zadnjega kotička napolnilo dvorano in igralce nagradilo z burnim ploskanjem. Splošna želja vseh je, da bi se naši igralci kaj kmalu spet pokazali in postregli s kakšno lepo igro.

Danes objavljamo

PRAVILNIK ZAVAROVANJA

celoletnih naročnikov »Slov. gospodarja«!
— Ravnajte se po pravilniku, ako hočete
sebi dobro! Plačajte 38 din vsaj do dne
31. januarja 1941!

Uprava.

Ptujsko polje

Sv. Marjeta niže Ptuja. Božič smo preživel v obilni porciji novega snega brez kakih posebnosti. Za novo leto se je pa sneg naglo poslovil, da nam je s tem večjo korajžo po toplem in sončnem novoletnem dnevu zakidal v obilni meri nov sneg. Na zadnjo nedeljo v decembru, smo imeli v dvorani Slomškovega doma zelo zanimivo in poučno predavanje o tisku. Šmarječani se ponasamo, da smo precej zavedni in edini. Pokažimo svojo zavednost in edinstvo tudi v tem, da bomo naročali in čitali le naše časopise, posebno »Slov. gospodarja« in verski tednik »Nedeljo«. Naročina je tako nizka, da jo vsi zmoremo. Le tako bomo tudi za bodoče ohranili svojo enotnost in skupno povezanost, ki je v sedanjih časih posebno potrebna. Na novo si lahko naše časopise naročite pri našem krajevnem zastopniku.

Sv. Marjeta niže Ptuja. Po zaslugi učiteljstva in blagih dobrotnikov je naša šola priredila božičnico za otroke. Nabralo in razdelilo se je v blagu in denarju v skupni vrednosti 6341 din. Med darovalci so se izkazali ptujski trgovci g. Lenart in drugi, potem tovarna v Majšpergu, dalje domača občina, posojilnica, kmetijska zadruga in domačini. Obdarovanih je bilo 132 najpotrebnejših otrok. Bi jih obdarovali radi še več, a ni bilo dovolj sredstev. — V nedeljo in na Sv. tri kralje smo gledali v »Veroniki Deseniški« mogočnost in propast nekdanjih celjskih grofov. Igro sta vprizorila Fantovski odsek in Dekliški krožek v vsestransko zadovoljnost. — Dne 12. januarja smo imeli kar dva občna zbora. Račun o svojem celoletnem delovanju sta nam podala podružnica Vinarskega društva in krajevna Kmečka zveza. Razmotrivali smo o perečih vprašanjih: uravnava in poglavitve Pesnice na Forminu, regulacija Drave v Muretincih, o izvedbi elektrifikacije (prave so v teku), o dobavi galice za škropljenje in še slične zadeve. G. banovinski svetnik Prelog, ki je naš domačin, je poročal, da kakor je za viničarje častno, da kakor so ubogi nemanjci, tako je za vinogradnike in kmete, ki so posestniki, žalostno, da kmetijska organizacija šteje manj članov kot viničarska. Tega je seveda kriva kmečka brezbržnost in starokopitnost, kar se na kmečkem stanu mnogokrat bridko maščuje. To namreč izkoriščajo vsi drugi stanovi, ki so bolj organizirani. Zato se je tudi predlagalo prisilno članstvo v kmečkih, strokovnih in združenih organizacijah. — Radi napetih svetovnih dogodkov se je pri nas razširil tudi krog časopisnih naročnikov. Zeleti je, da bi ljudje naročali le naše časopise, ne pa take, ki večkrat prikrito ali pa tudi očitno napadajo in omalovažujejo naš slovenski kmečki narod. Torej ne podpirajmo z našimi do-

stikrat težko pridobljenimi dinarji naših nasprotnikov!

Slovenjebistriški okraj

Lokanja vas pri Slov. Bistrici. Z lansko letino smo bili še precej zadovoljni. Držimo se vedno starega običaja. Ob nedeljah in praznikih se zbiramo pri enem ali drugem sosedu ter se posvetujemo o naprednem gospodarstvu. Tudi naše žene so napredne gospodinjice. Gospodarstvo v vasi ne more tako napredovati, ako niso sosedje složni. Dostikrat se čita po časopisih, da se ta ali oni sosed z drugim sosedom prepira in se potem počasaj po vsej vasi zaseje sovraštvo. Pri nas hvala Bogu tega ni. O tem se lahko vsi prepričate, le obiščite nas!

Slovenske gorice

Svečina. Kot več slovenskih občin je bila tudi naša deležna velike časti, saj je imela za svojega častnega člana g. dr. Antona Korošca. Ob priliki proračunske seje 8. januarja se je vršila žalna seja, v kateri je spregovoril g. župan Alojzij Kren uvodne besede v spomin in počastitev velikega pokojnika. Obširneje je spregovoril o našem nena-domestljivem priljubljenem voditelju g. banski svetnik Ivan Serbinek iz Svečine. Gg. odborniki so iz svoje srede namesto venca poklonili lepo vsoto za najubožnejše reveže v občini.

Polensak pri Ptuj. V nedeljo, 5. januarja, smo se Polensani vseh naših katoliških organizacij in društev mnogoštevilno zbrali v mežnarji k žalni seji za našim blagopokojnim voditeljem g. dr. Antonom Koroščem. V kratkih jedrnatih besedah nam je predsednik krajevnega JRZ g. Franc Meško orisal značaj in delo velikega pokojnika za nas, slovenski narod, posebno glede majniške deklaracije v dunajskem parlamentu, ter nas pozval, da gremo neustrahovano po njegovih stopinjah za srečnejšo bodočnost naše lepe Slovenije in velike Jugoslavije. S trikratnim »Večna slava mu!« je zaključil to pretresljivo spominško svečanost. S tem smo se Polensani vsaj malo oddolžili velikemu pokojniku dr. Antonu Korošču za vse dobro, kar je storil za nas. — Še ne dolgo tega, kar smo čitali v naših listih, pa tudi črna zastava, ki je visela raz šolskega poslopja, nam je naznanilo, da je umrl v Mariboru upokojeni nadučitelj g. Anton Kukovič. Ne moremo tu vsega našteti, kar je pokojnik dobrega storil za nas, ko je bil 15 let naš nadučitelj na Polensaku. Njegova zasluga je, da se je postavilo pri nas leta 1900. novo veliko šolsko poslopje. Ustanovil je s svojimi ožjimi prijatelji Kmečko bralno društvo, ki je dalo mnogim versko, umsko in srčno izobrazbo. Ustanovil je posojilnico, ki še danes nekako deluje. Bil je izvrsten sadjar in čebelar. Še marsikateri sadovnjak se danes košati z lepim drevjem, katerega drevesca je pokojnik razdaljal za »Bog lonaj«. Bil je čist, kremenit značaj, poštenjak, slovensko zaveden učitelj in mu vsi z vso hvaležnostjo spominjajo se ga ključemo zadnji: Zbogom!

Velika Nedelja. Da nismo samo napredni, ker si svetimo z elektriko, mora seveda tudi pri nas biti nekaj narobe, kar pa ni nič čudnega, saj je danes ves svet postavljen na glavo. Zadnji čas opazamo, da nam vsako nedeljo zjutraj prisveti večerna zarja iz jutrove dežele. To pa se imamo

najhujšega ga doleti: onečaščenje in sužnost... Oboje je hujsje nego smrt! — Ugovarjal mi boš, da imajo bogati meščani za svoje družine skrita zatočišča, kakor je na primer Vrhov dol. Kmetje pa pribežijo ob bližanju Turkov v tabore okrog cerkev. To drži za manjše vpade bosanskih tolovajev, kateri so bolj krajevnega značaja. Pri poplavih z več stotisoči glav sultanove vojske je povsem drugače! Z redno islamsko armado gredo poturčeni ali pa tudi plačani izdajalci kot kažipotji. Pred to hudičevo sodrgo ni varen še tako skrit kotiček! Tem vragom gre za plen na pohodu. Turški poveljniki ničesar ne plačujejo dražje nego izredno žensko blago, katero se skriva po raznih bolj nedostopnih zakloniščih.

Pero je že nagnal v molčečega Janeza dovolj zaskrbljenosti, ko se je prikazala iz daljave liki proti nebu štrleči in kazoči prst božji — Ptujška gora z Marijinim svetiščem in taborskimi obzidjem.

Ljubki pogled na najožjo Pihlerjevo domovino mu je na mah prepodil vso mračnost. Napajal je zopet enkrat svoje vojaško oko z zavestjo nepremagljivosti ptujskogorskega tabora, katerega si je hotel izbrati pri tokratnem turškem vdoru za sedež njemu podrejenega oddelka graničarske in po Sloveniji nabrane konjenice.

Od vremenskih neprilik nekoliko razrahljano obzidje okrog ptujskogorske Matere božje je bilo treba samo nekoliko popraviti, izpopolniti zaloge streliva ter prebrane in ta tabor s kmeto obrambo bo z lahkoto

ključoval celo večtedenski oblegi, katere se pa Turek ogiblje zaradi prevelike zamude ter izgub napadalca.

Častnika sta prijezdila na vrh Ptujске gore, kjer sta hotela prenočiti in dati nasvete za izpopolnitev utrdbe ter raznih obrambnih del.

Priliko službenega obiska tabora je izrabil domačin Janez, da je prejel v znameniti romarski cerkvi svete zakramente v zahvalo za tako srečo mu obetajočo bodočnost.

Po odjezdu Janeza in Pere je oživela Ptujška gora s številnimi robotniki z Dravskega in Ptujškega polja. Na delo sta morala preprosti človek in živina, da je postal Marijin hram božji tudi taborska zaščita za od tolikokratnih udarcev usode z ognjem in mečem in s sužnostjo šibani kmečki poljanski živelj.

Drugo poglavje

Opis srednjeveškega Maribora

V dobi naše povesti se je ponasal Maribor z dvema mogočnima gradoma. Eden, ki je kraljeval na Piramidi izven mestnega obzidja in se je imenoval Zgornji Maribor, je že davno popolnoma zbrisan. Drugi s štirimi stolpi, od katerih je ohranjen do danes eden spredaj, je tvoril del mestne utrdbe, je še danes kras ter ponos mesta in mu je odkazano najčastnejše zgodovinsko mesto muzeja. Po ljudski govoric bi naj bila oba grada zvezana s podze-

so se ponesrečili. Nazadnje so občinski očetje sklenili, da bodo prinesli v mesto sove, zlasti uharice, ki so znane kot velike sovražnice kosov. In res, uharice so se vneto vrgle na kose, v mestu je nastala prava ptičja vojska. Meščani bodo rešeni kosov, ne vedo pa še, kako bodo potem pregnali sove.

Kravate iz lososove kože. Marsikdo bo mislil na šalo, ko bo bral naslov o kravatih iz ribje kože. Saj so moški navajeni na lepe svilene kravate vseh vrst, tako huda pa še menda vendar ne prede, da bi morali delati kravate iz ribje kože. Pa je le res, da se je posrečilo lepo ustrojiti ribjo, zlasti lososovo kožo in jo že uporabljajo krojači. Zlasti za kravate je lososova koža primerna. Dostej